

Ево нас опет на још једном српско-хрватском почетку. Тамо где се лаж шепури а истина једва нос да помоли. Опет тријумфује хрватско становиште. Не тврдим да би у макар делимично измењеној ситуацији Србима било значајно боље, али је сигурно да би било боље. Не мислим да би Загреб прихватио став Београда али би тај став, да је донет и да смо на њему истрајавали последњих двадесетак година, исписао другачију, истини блиску верзију разлога нестанка Југославије.

Реч је о сада већ запањујућем ћутању службеног Београда и одбијању истог да јавно, без устезања и резерви, отвори питање дефиниције рата деведесетих и сложи неколико простих чињеница у закључак који се не може оспорити. То свакако не би смањило степен хрватске нетрпељивости, мржње према Србима (дубок је тај корен), али би много тога ишло другим путевима, не би се јавиле неке од сабласних слика прошлости и реторика која нас годинама, а посебно ових дана, запљускује.

Никада службени Београд, ма ко да га је представљао: Милошевић, Коштуница, Ћинђић, Тадић, Дачић, Вучић, Николић... није отворио питање дефиниције распада Југославије, односно рата као последице тог чина. Зашто? Куда води ово ћутање, а ћутање се тумачи једино као одобравање, у овом случају хрватског става који каже да је Хрватска била жртва великосрпске агресије. Отуда супериорна позиција Загреба који две и по деценије свакодневно, упорно понавља лаж да је 1991. године Хрватска нападнута од Србије и ЈНА, да је жртва, да су Србија и Срби агресори који треба да испаштају, трпе, ћуте...

Отуда и ово усташко дивљање, слободно, скоро тријумфално испољавање мржње према Србима и Србији, ниподаштавање Срба преосталих у Хрватској. Отуда одлука Жупанијског суда у Загребу о Степинцу, укидање пресуде Главашу, дипломатска

протестна нота у којој Загреб ствари враћа на мутно извориште и тврди да Србија данас користи речник из 90-их... Узгред, а који речник да користи описујући усташтво?

Све је ово за просечног Хрвата разумљиво, за огромну већину прихватљиво. Па ми смо се бранили, били смо нападнути - кажу. Пре двадесетак година, Вице Вукојевић, својевремено судија Уставног суда Хрватске, рекао је да ратни злочин не може да почини онај ко се брани, ко је нападнут. Та логика у Хрватској функционише као политички и правни аксиом.

Знам, овде је Милошевић, степен његове сатанизације код нас и у свету, додатна српска мука. Али, побогу, ако Хрвати немају проблем с тим да рехабилитују своју монструм-државу (НДХ), зашто је Србима на власти у Београду проблем изнети став да Милошевић (читај Србија) није крив за распад Југославије. А није.

(Вечерње новости)